

Bekymring tænkte paa, hvordan det skulde gaa ham, naar hun engang rejste.

»Men nu er gamle Barbara altsaa fundet!« sagde han til sig selv, da han rejste sig fra Frokostbordet for at gaa ud i Parken.

Efter flere Ugers uroligt Jævnøgnsvejr gik der paany et Aandepust af Foraaret hen over Landet. Favsingholm havde de sidste Dage ligget badet i Sol under en Himmel, der var sløragtig blaa som et sommerligt Hav. Torben tilbragte i denne Tid regelmæssigt et Par Middagstimer i Parken, hvor der paa et lunt Sted var rejst et Telt.

Det var et helt lille Værelse med Bord og Kurvestole.

Foran Teltet laa en stor Græsplæne, og gennem en bred Udhugning paa den anden Side var der Udsigt over Engene til de lave Højder bag den modsatte Bred af Fjorden. Afstanden var en halv Snes Kilometer. Han kunde i klart Vejr se Støvringgaards Vinduesrækker lyse foran Skoven derover.

I hans Barndom havde denne umaadelige Engflade været et ubeboet Land, et steppeagtigt Øde. Nu var der kommen baade Huse og Beplantninger derude. Ret ud for Gennemhugningen stod et af Højspændingsværkets pudsige smaa trappegavlede Murstenstaarne, der saae ud som Aflæggere af Egnens Kirker. Til Gengæld var Barndommens rige Fugle-